

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romuald Dalewski

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania U. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy o składki dla O. P., A. K., A. P., Y. P., O. S. i D. S., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 9 lipca 2024 r., zażalenia odwołującej się Spółki na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt III AUa 741/23,

I. oddala zażalenia,

II. wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego pozostawia do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Bydgoszczy ustalił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i zdrowotne oraz kwoty składek z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia u płatnika składek U. Sp. z o.o. z siedzibą w B. ubezpieczonych: A. K., O.P., A. P., Y. P., O. S., D. S. decyzjami z 25 kwietnia 2022 r. [...]1392/2022, [...]48/2022, [...]53/2022, [...]62/2022, [...]88/2022, [...]06/2022). Od powyższych

decyzji odwołania złożył płatnik, wskazując, iż nie był zobowiązany do deklarowania składek za sporne umowy z uwagi na zbieg tytułów. Ponadto, że nie jest znane miejsce pobytu zleceniobiorców. Z akt organu rentowego wynikało, że powyższe decyzje zostały doręczone na adres siedziby płatnika składek.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy uwzględnił odwołanie płatnika składek U. sp. z o.o. z siedzibą w B. i w tych okolicznościach wyrokiem z 21 marca 2023 r. (VI U 1743/22) uchylił zaskarżone decyzje i przekazał sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. na koszt pozwanego. Spółka prowadziła działalność w zakresie agencji pracy tymczasowej, zatrudniając cudzoziemców do pracy na terenie Polski, głównie obywateli Ukrainy na podstawie umów o pracę i umów zlecenia. Z ubezpieczonymi zostały zawarte umowy zlecenia. Pełnomocnik odwołującej się zobowiązany do podania, czy zainteresowani z połączonych spraw w dacie wydania zaskarżonych decyzji i później w dacie ich doręczenia pracowali w odwołującej się Spółce, poinformował, iż zainteresowani nie uczynili tego i nie zna aktualnego miejsca zamieszkania ani pobytu ubezpieczonych. Sąd pierwszej instancji podniósł, że zgodnie z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. jeżeli decyzja nakładająca na ubezpieczonego zobowiązanie, ustalająca wymiar tego zobowiązania lub obniżająca świadczenie, została wydana z rażącym naruszeniem przepisów o postępowaniu przed organem rentowym, sąd uchyła tę decyzję i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Podstawą do przyjęcia takiego rozwiązania są przepisy k.p.a., zgodnie z którymi decyzję wydaje się stronie. Stroną postępowania administracyjnego prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest płatnik składek i ubezpieczony. Uchybienie w tym zakresie przed organem administracyjnym (organem rentowym) powoduje, że prowadzenie postępowania bez udziału strony pozbawia ją możliwości obrony swych praw na tym etapie postępowania, przedmiotowe postępowanie toczyło się od początku bez udziału ubezpieczonych z przyczyn leżących po stronie organu rentowego, który nie zawiadomił ich skutecznie o żadnej czynności: nie doręczono decyzji o wszczęciu postępowania.

Wydanie decyzji w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom, czy w przedmiocie wysokości podstawy wymiaru składek jest niedopuszczalne bez udziału ubezpieczonych. To na organie rentowym spoczywa obowiązek

zapewnienia udziału ubezpieczonym i w tym celu ustalenie ich miejsca zamieszkania a nie na płatniku, jeśli postępowanie toczy się w okresie, w którym płatnik utracił swój wcześniejszy status i nie ma już żadnych obowiązków wobec ubezpieczonego. Przeciwna wykładnia prowadziłaby do sytuacji, w której tylko z powodu braku wiedzy o aktualnym miejscu pobytu ubezpieczonego na płatników nakładane byłyby obowiązki, których nie mogliby kwestionować, bo postępowanie byłoby umarzane w następstwie wcześniejszego zawieszenia postępowania. To organ zobowiązany jest zapewnić udział stronom postępowania, przed wydaniem decyzji. Ponieważ w toku postępowania administracyjnego organ wskazywał adresy ubezpieczonych, które nie są adresami aktualnymi, to na organie ciąży obowiązek dokonania właściwych ustaleń wskazuje Sąd pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny 7 grudnia 2023 r. (III AUa 741/23) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej. Sąd drugiej instancji zważył, że apelacja (uchwała Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., III UZP 5/23, Legalis nr 2952526) skutkowałą uchyceniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Zaskarżone w sprawie decyzje organu rentowego nie mieściły się w katalogu decyzji, wobec których możliwe jest wydanie na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. orzeczenia kasatoryjnego. Sąd drugiej instancji wskazał za Sądem Najwyższym (postanowienie z 20 września 2023 r., II UZ 20/23, LEX nr 3607019), że płatnik składek w prowadzonych przez organ rentowy z urzędu sprawach o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek nie ma statusu ubezpieczonego, a więc nie jest spełniona przesłanka podmiotowa stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.

Zgodnie z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., jeżeli decyzja nakładająca na ubezpieczonego zobowiązanie, ustalająca wymiar tego zobowiązania lub obniżająca świadczenie, została wydana z rażącym naruszeniem przepisów o postępowaniu przed organem rentowym, sąd uchyla tę decyzję i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Przepis ten stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie sądowe powinno skupić się na wadach wynikających z naruszenia

prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych jako sąd powszechny powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które ją dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego jako przedmiotu odwołania. Stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. uchylenie decyzji organu rentowego możliwe jest wówczas, gdy dotyczy ona "ubezpieczonego" (przesłanka podmiotowa), a przy tym jest decyzją nakładającą na niego zobowiązanie, względnie ustalającą wymiar tego zobowiązania lub obniżającą świadczenie (przesłanka przedmiotowa). Sąd Apelacyjny na podstawie analizy doszedł do konkluzji, że nie można art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. interpretować jako obejmującego również "zobowiązanie w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym", gdyż podleganie ubezpieczeniom społecznym przez pracownika ma charakter obligatoryjny i organ rentowy nie może zobowiązać pracownika ani jego pracodawcy do "podlegania ubezpieczeniom społecznym" - nawet w przypadku, gdy decyzja zapadnie z rażącym naruszeniem prawa, nie jest możliwe jej uchylenie w sytuacji, gdy jej przedmiotem jest podleganie ubezpieczeniom społecznym. W związku z powyższym decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzające podleganie ubezpieczeniom społecznym w charakterze osoby wykonującej pracę na podstawie umowy o świadczenie usług u konkretnego płatnika składek i ustalająca podstawę wymiaru składek nie są objęte hipotezą powyższego przepisu. W konsekwencji uznać należało, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Płatnik w zażaleniu zarzucił naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania mimo braku przesłanek do takiego rozstrzygnięcia oraz art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 477¹¹ k.p.c. przez nieprawidłową wykładnię polegającą na zakwestionowaniu statusu strony postępowania wobec ubezpieczonych zleceniobiorców, a w konsekwencji nieprzestrzeganie przepisów art. 83 ust. 2 ustawy systemowej w związku z art. 78 Konstytucji RP poprzez odmówienie ubezpieczonym prawa do zaskarżenia decyzji, które ich dotyczą. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o oddalenie apelacji pozwanego.

Pozwany wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie zostało oddalone. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że kontrola zaskarżonego orzeczenia w trybie zażalenia (art. 394¹ § 1¹ k.p.c.) ma na celu weryfikację przesłanek między innymi z art. 386 § 4 k.p.c. W związku z powyższym Sąd Najwyższy sprawdza, czy rzeczywiście doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo że wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Postępowanie wywołane zażaleniem na wyrok kasatoryjny sądu drugiej instancji ma charakter incydentalny i jest ukierunkowane na zagadnienia procesowe, a nie materialnoprawne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 lutego 2019 r., I UZ 51/18, LEX nr 2618014; 15 lutego 2023 r., II UZ 47/22, LEX nr 3537984; 14 marca 2023 r., II UZ 83/22, LEX nr 3570570). Zażalenie nie stanowi alternatywnego instrumentarium prawnego do materialnoprawnej oceny poprawności rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji, co czyni wnoszący zażalenie, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i oddalenia apelacji pozwanego, aczkolwiek Sąd Najwyższy, mimo że nie orzeka w formule merytorycznej, ma prawo przełamać autonomię sądu drugiej instancji w postrzeganiu „istoty sprawy” (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 września 2014 r., IV CZ 49/14, LEX nr 1537278; 18 maja 2016 r., V CZ 17/16, LEX nr 2056890; 8 września 2016 r., II CZ 93/16, LEX nr 2114489; 14 listopada 2016 r., I UZ 25/16, LEX nr 3540516, 27 stycznia 2021 r., II PZ 17/20, LEX nr 3112871).

W ocenie Sądu Okręgowego art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. znajdował zastosowanie w sprawie i dlatego możliwe było uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do organu rentowego, czyli przedmiot sporu był objęty jego treścią, a w takim razie niemożliwym pozostaje przerzucanie na sąd obowiązku związanego z prowadzeniem postępowania dowodowego, w zastępstwie organu rentowego, bo tego rodzaju rozwiązanie nie miało oparcia w obowiązujących przepisach prawa. Podstawę uchylenia decyzji stanowił powyższy przepis, a przyczynę to, że pozwany

nie doręczył prawidłowo decyzji ubezpieczonym z Ukrainy, albowiem zostały one nadane na adres płatnika (spółki). Zdaniem Sądu pierwszej instancji doręczenie decyzji ubezpieczonym nie było skuteczne, ponieważ nie ma dowodu dokonania powyższego na ich adresy, natomiast w stanowisku organu rentowego doręczenie to nastąpiło na miejsce zamieszkania zainteresowanego podane przez płatnika w zgłoszeniu do ubezpieczeń na druku ZUS ZUA.

Relevantne w sprawie jest to, że sąd rozpoznaje odwołanie od decyzji tej strony, która je wniosła. Realizuje to prawo do sądu odwołującego i co do zasady nie może być wyłączone przez niemożność skutecznego doręczenia decyzji ubezpieczonym w sprawie, w której przedmiot obejmuje podstawę wymiaru składek i kwot składek, a w której Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłał decyzje ubezpieczonym na adres płatnika ubezpieczonych, podany przez zleceniobiorców przy ich zgłaszaniu do ubezpieczeń. Nie pozbawia to ubezpieczonego bezwzględnie jego praw, jako że może sam dochodzić tego samego (co wynika z decyzji), bowiem wyrok w tej sprawie, w której nie uczestniczy, nie będzie dla niego wiążący (art. 366 k.p.c.). Ponadto nie jest wykluczone, że ubezpieczony dowie się o sprawie i zechce w niej uczestniczyć jako zainteresowany. Powaga rzeczy osądzonej obejmuje w zasadzie tylko strony procesu, i to niezależnie od tego, czy w następnym procesie występują w tych samych rolach procesowych (M. Manowska (w:) A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477¹⁶, LEX/el. 2022, art. 366). Prawomocność odnosi się bowiem do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia i to tylko między tymi samymi stronami (A. Jakubecki (w:) *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1–366*, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 366). Zaskarżoną decyzją nie nałożono na osobę ubezpieczoną zobowiązania, stąd brak doręczenia decyzji ubezpieczonym nie ma znaczenia w kwestii dopuszczalności stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. i nie wystarcza też do zastosowania art. 477^{14a} k.p.c.

W sprawie występują przede wszystkim odrębne interesy procesowe, czyli organu rentowego, który chce utrzymania decyzji i płatnika, zwalczającego decyzję zasadniczo z pozycji procesowej. Regulacja art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. jest wyjątkowa,

albowiem obejmuje tylko ubezpieczonego i wówczas, gdy decyzja organu rentowego nakłada na niego zobowiązanie, ustala jego wymiar lub obniża świadczenie, została wydana z rażącym naruszeniem przepisów o postępowaniu przed organem rentowym (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2024 r., II UZ 62/23, Legalis nr 3054377). Nie jest zasadne stanowisko Sądu Okręgowego, że brak prawidłowego doręczenia pisma w toku postępowania administracyjnego ubezpieczonym, w tym decyzji stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., ponieważ nie jest to przedmiotem tej regulacji. Na marginesie niewypowiedziany wprost w sprawie ewentualny postulat zmiany powyższej sytuacji, który mógłby stanowić okoliczność relewantną z perspektywy ogólnych zasad doręczeń w sądach powszechnych, powinien zostać skierowany do ustawodawcy.

Decyzja organu rentowego w tej sprawie nie nakłada zobowiązań na ubezpieczonych, dlatego również z tej zasadniczej przyczyny nieuprawnione było stosowanie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Nie jest zatem możliwe przekazanie na tej podstawie sprawy przez Sąd Najwyższy do organu rentowego, skoro Sąd pierwszej instancji nie mógł tego zrobić ze względu na przedmiot i treści decyzji. Konsekwentnie orzeczenie Sądu Apelacyjnego nie może być w tym zakresie kwestionowane, skoro przedmiotem decyzji jest ustalenie podstaw wymiaru składek oraz kwot składek na ubezpieczenia, to w istocie jest to sfera faktów, a nie samego zobowiązania ubezpieczeniowego. Podstawa wymiaru składek jest pochodną od przychodu, czyli od faktu (wartości materialnej). Wówczas decyzja sama w sobie nie określa indywidualnego zobowiązania ubezpieczonego (zleceniobiorcy). Nawet gdyby wyjść poza faktyczny przedmiot decyzji i twierdzić, że składka w istocie obciąża płatnika i zatrudnionego (w tym przypadku zleceniobiorcę), to nie spełnia się sytuacja z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., gdyż nadal jest to sfera faktów i prawa powszechnego, jako że wysokość składki określa ustawa jako część przychodu (uchwała Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP 2005 nr 21, poz. 338). Chodzi o to, że w tej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wydał indywidualnych i konkretnych decyzji w tym zakresie w odniesieniu do ubezpieczonych, a przecież tylko taka decyzja stanowi warunek *sine qua non* szczególnej regulacji z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.; ustawodawca pozostawił osobie

prowadzącej pozarolniczą działalność dowolność w kwestii określenia podstawy wymiaru składek, zatem ciąży na płatniku, czyli bez potrzeby wydawania indywidualnej decyzji (co również jest warunkiem stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.) przez organ rentowy.

Ponadto nie można nie zauważyć, że podstawą decyzji jest szczególna sytuacja materialna kumulacji umów, do której Zakład Ubezpieczeń Społecznych do zachowania płatnika odnosi art. 58 k.c., a nie do ubezpieczonych. Jest to regulacja prawa materialnego, a nie procesowego, dlatego kwalifikuje się jako ta pierwsza i odrębna od wyjątkowej, proceduralnej podstawy stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., odnoszonej w tej sprawie do płatnika, a nie do ubezpieczonych. W trakcie kontroli płatnik składek nie przedstawił organowi rentowemu kompletu dokumentów dotyczących osób wykonujących umowy zlecenia. Sąd drugiej instancji wyakcentował, że sprawa o podstawę wymiaru składek nie należy do kategorii tych objętych art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., ponieważ zaskarżoną decyzją nie nałożono na ubezpieczonych zobowiązania, nie ustalono jego wymiaru ani nie obniżono świadczenia. Ponadto w postępowaniu przed organem nie doszło do rażącego naruszenia prawa uzasadniającego zastosowanie powyższego przepisu, aczkolwiek z innych powodów niż wskazywane przez pozwanego. Postępowanie zmierzające do ustalenia lub ukształtowania stosunków prawnych albo ich realizacji może toczyć się zarówno z inicjatywy ubezpieczonych czy płatników, ale także z urzędu, co z kolei dostrzega ustawodawca w normach prawa procesowego. Osoba, będąca ubezpieczonym z punktu widzenia prawa materialnego nie zawsze będzie ubezpieczonym w rozumieniu art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2023 r., I USKP 75/22, LEX nr 3719380; postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 września 2023 r., II UZ 35/23, LEX nr 3607021, 7 listopada 2023 r., II UZ 51/23, LEX nr 3622107).

Organ rentowy przesłał do ubezpieczonych wezwania do wypełniania oświadczeń dotyczących ich pracy na podstawie umów zlecenia. Sąd Okręgowy powołał art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj.: Dz.U. z 2024 r., poz. 497), zwłaszcza, że stosowanie instytucji w niej uregulowanej ma miejsce, gdy u danej osoby wystąpi rzeczywisty zbieg tytułów do podlegania ubezpieczeniu społecznemu, nie natomiast wtedy, gdy strony umów

w sposób sztuczny i nienaturalny doprowadzają do wytworzenia takiego zbiegu wyłącznie celem uniknięcia opłacania wyższych składek. W sytuacji, gdy „finalnym” odbiorcą usługi jest ten sam podmiot, a zleceniobiorca wykonuje czynności w tym samym miejscu i czasie, to rozbicia tego zlecenia na dwie umowy, zawierane nawet z dwoma podmiotami bez jakiegokolwiek logicznego czy ekonomicznie uzasadnionego celu, nie można rozumieć inaczej, niż jako działanie w celu obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c.). Na tym tle kwestia procesowa braku doręczenia decyzji ubezpieczonym przez organ rentowy nie jest przesłanką zastosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 30 stycznia 2024 r., II UZ 62/23, LEX nr 3688697; 11 czerwca 2024 r., II UZ 11/24, LEX nr 3724675).

Zażalenie nie jest zasadne również w części opartej na zarzucie naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Chodzi wówczas o kasację wyroku sądu ze względu na określone zaniechania w sprawie przed sądem, a nie przed organem rentowym, czyli rzutujące na materialną warstwę sprawy, a więc nie o kwestie dotyczące stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., nawet po uchwale Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r. (III UZP 5/23), gdyż kontrola ta jest nadal zawężona do stosowania tego ostatniego przepisu (w miejsce postanowienia sądu pierwszej instancji wskazano na wyrok, a w miejsce zażalenia na apelację). Uchylenie decyzji jednak jest możliwe, gdy dotyczy „ubezpieczonego”, a przy tym nakłada na niego zobowiązanie, względnie ustala wymiar tego zobowiązania lub obniża świadczenie. Płatnik w sprawach prowadzonych z urzędu o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek nie ma statusu ubezpieczonego (postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 maja 2022 r., I USKP 130/21, Legalis nr 2833993; 8 grudnia 2022 r., II UZ 34/22, LEX nr 3521796).

Podsumowując, jeżeli płatnik składek nie ma w prawie procesowym statusu ubezpieczonego, to w sprawach o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. nie znajduje zastosowania. Nie wydano wobec ubezpieczonego decyzji nakładającej zobowiązanie, ustalającej jego wymiar lub obniżającej świadczenie, stąd płatnik składek kwalifikowany jest jako inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja. Zażalenie nie zarzuca naruszenia art. 477^{14a} k.p.c., który wyjątkowo i w szczególnych sytuacjach pozwala na uchylenie wyroku oraz

poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu (A. Góra-Błaszczkowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom IB. Komentarz. Art. 425–729, Warszawa 2020, art. 477^{14a} k.p.c.). Art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. jest regulacją szczególną (odrębną) i - jak wskazano - nie ma zastosowania w analizowanej sprawie.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ał]